

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΚΗ Π. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΜΟΥΠΕΣ νά γράψω κάτι τι και ἐγὼ στὸ λεύκωμά σου.
 — Ἄκουσε μία συμβουλή κ' ἀπ' τὸ δικό μου στόμα
 ποῦ ἴσως δὲν ἐπρόφθασε νά σοῦ τὴν πῆ ἢ μαμά σου,
 γιατί εἶσαι ἀνίδεο, ἀγνό, λευκὸ παιδάκι ἀκόμα.
 Αὔριο, σὰν μάθης τῆς ζωῆς τὰ ψεύτικα καμώματα,
 σὲ βεβαίωνα — θὰ γελάς κ' ἐσὺ μὲ... τὰ λευκώματα!

Ξέρεις τί εἶνε λεύκωμα; μιὰ ἀλληλοκοροϊδία
 στῆς τόσες φάρσες τῆς ζωῆς ποῦ παίζ' ἡ κοινωνία.
 ἓνα σαλόني ἀνοικτὸ νά φλυαροῦν οἱ φίλοι,
 ποῦ ἄλλα κρύβουν μέσα τους κ' ἄλλα μᾶς λέν τὰ χεῖλη
 και μᾶς πουλοῦν αἰσθήματα κ' ἐμπρὸς μᾶς θυμιατίζουνε
 και πίσω μᾶς περιγελοῦν χωρὶς νά κοκκινίζουνε.

Και δὸς του λόγια ζάχαρι και λιγωμένα αἰσθήματα
 και κοπλιμένα ἀνάλατα και ἀερολογήματα
 και συγκινήσεις ψεύτικαις ποῦναι νά κλαῖς τὸ χάλι τους
 κ' ἰδέες ποῦ δὲν φύτρωσαν ποτὲ μέσ' τὸ κεφάλι τους,
 παρμένες ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ και ὄχι ἀπ' τὴ καρδιά τους,
 μᾶς τὰ σερβίρουν σοβαροὶ πῶς τάχα εἶνε δικά τους.

Κ' ἐμεῖς τὰ καταπίνουμε — δῆθεν πῶς τὰ πιστεύουμε!
 Μᾶς κοροϊδεοῦν δηλαδὴ — μὰ και τοὺς κοροϊδεοῦμε.
 Κ' ἐνῶ ἀπὸ ποιήσι οὔτε γρῦ δὲν νοιώθουν, κοντὰ σ' ἄλλα
 μᾶς ἔρχονται ὄχι πεζοὶ — στὸν Πήγασο καβάλα!
 Κ' εἶν' δανεικὸς ὁ Πήγασος και δανεικὰ τὰ λόγια τους
 ὅπου μ' αὐτὰ μᾶς κτίζουνε ἀνώγεια και κατώγεια τους!

Δὲν λέω γι' αὐτοὺς ποῦ ἔγραψαν ἐδῶ — Θεὸς φυλάξοι!
 Αὐτοὶ ἐξαιροῦνται βέβαια! Ἡ εὐγένεια κ' ἡ τάξι
 ἀπ' τὴ κακογλωσσιὰ ἐξαιρεῖ πάντοτε τοὺς παρόντας,
 και “τὸν ἀναβαλλόμενον,” ψέλνει γιὰ τοὺς ἀπόντας!
 Πάρ' το ἂν θὲς γιὰ ψέμματα, πάρ' το ἂν θὲς γι' ἀλήθεια!
 Αὐτὸ ζητεῖ τοῦ σαλονιοῦ τὸ ὄφος κ' ἡ συνήθεια!...

Ἐν ἄλλοις λόγοις, Τάκη μου, ἄκουσ' ἐδῶ κ' ἐμένα:
 ἂν θέλῃς νάχῃς στὴ ζωὴ λιγώτερα τὰ λάθη σου,
 ἀπ' τὰ ἑκατὸ ποῦ θὰ σοῦ λέν πίστευε μόνο ἓνα,
 κ' ὅπου “πολλὰ κεράσια ἀκοῦς,” πάρ' τὸ μικρὸ παλάθι σου,
 Τὸ Ψέμμα πάει παντοῦ κομψό, μὲ γέλιο ἢ μὲ δάκρυ,
 μὰ ἡ Ἀλήθεια ἢ σεμνὴ στέκει δειλὰ στὴν ἄκρη...

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1906

ΣΑΤΑΝΑΣ